

Olsen), og jeg skal henstille til den ærede Minister at gaa med dertil. Det forekommer nemlig ogsaa mig, at de Eks-empler, det ærede Medlem fremdrog, tale i saa høj Grad som vel muligt for Ændringsforslaget. Ved Ændringsforslag Nr. 8 er der den Fejltagelse, at jeg ikke er opført der som Medforslagsstiller. Jeg gjorde opmærksom paa Fejlen i Gaar, men skønt det paagældende Blad er omtrykt, staaer jeg fremdeles som ikke værende Medforslagsstiller. Jeg gør altsaa paa ny opmærksom paa Fejltagelsen.

Naar jeg ikke har mit Navn under Ændringsforslag Nr. 13, har det ikke just sin Grund i, at jeg i og for sig er imod denne Bestemmelse, der kun faar liden Betydning — ja, det Tilfælde vil foreligge saa sjældent, at Betydningen i Virkeligheden er lig Nul —, men det er nærmest af Frygt for, at det skulde være et Sidestykke til et Ændringsforslag, der blev vedtaget paa de militære Lønningslove, og som jeg var imod. Jeg holder ikke af det Princip, der tidligere har været gældende ved Statsbanerne, men som jeg tror, at man er ved at komme mere og mere bort fra, nemlig, at Underofficerer komme ind ved Statsbanerne og springe forbi en hel Mængde af dem, der have været ansatte der fra deres tidligste Ungdom, og som have praktisk Uddannelse. Og dog have disse Underofficerer i mange Tilfælde ingen praktisk Foruddannelse. Dette Forhold har ikke tiltalt mig, og det er sikkert heller ikke velset af Statsbanernes Personale. Det er en Uret at begaa mod Personalet, der trods sin praktiske Erfaring og Uddannelse maa se sig sprunget forbi af Folk fra en anden Etat i Stedet for selv at blive forfremmet. Jeg har derfor ikke villet være med til slige Bestemmelser.

Jeg har saa kun tilbage at omtale det sidste Ændringsforslag, der har været berørt fra alle Sider. Jeg er enig i dets Princip, og jeg var maaske den første, der rejste Spørgsmaalet. Naa, det ved jeg nu ikke, men i alt Fald tog jeg ved første Behandling til Orde for at naa en Slags Kapitelstakst eller Værdimaaler paa dette Omraade. Men alligevel er jeg mere enig med den højtærede Minister end med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne. Man maa nemlig til Grund lægge enkelte Ting, der virkelig betyde noget, og hvor man kan optræde med den fornødne Sikkerhed. Saa-danne Ting ere de, der nævnes i anden Række, Smør og Flæsk. Den gamle Kapitelstakst har jo været god for sin Tid, men nu er den forældet, idet man er gaaet

over fra Kornproduktion i Landbruget til Produktion af Smør og Flæsk. Hvis man nøjes med disse Ting, Smør og Flæsk, i alt Fald i det væsentlige, tror jeg, at man der vilde træffe en retfærdig Værdimaaler, fordi man der er i Stand til at optræde med den fornødne Sikkerhed. Man har der den egentlige Notering at holde sig til, saa at enhver vil kunne regne ud, hvad hans Lønning vil blive. Jeg kunde ogsaa gaa til at tage Brødkorn med. Naar Flæsket og Smørret staaer højt i Pris, betinger det gode Tider for det danske Landbrug, og derved ogsaa for de danske Købstæder, hvis Handel og Omsætning selvfølgelig blomstre, naar der er gode Tider for Landet. Naar Priserne paa disse Produkter ere høje, tror jeg, man fra den Side vil være overordentlig villig til at yde Tjenestemændene og Embedsmændene en højere Løn.

Gaar man derimod over til saadanne Ting, som der her er Tale om, Husleje, Beklædning, skattefrit Øl, Sukker, Kaffe osv., er det Ting, der stige lige saa vel for Nyder som for Yder, og saa kan man være fælles om Glæden og om Smerten over disse Ting. Der er ikke nogen Grund til, at der skal trækkes fra Lønningerne, naar disse Artikler blive billige, thi saa ere de billige baade paa Landet og i Byen, og baade de, jeg nærmest vil kalde Yderne, og Nyderne have den samme Fordel deraf. Paa samme Maade er man fælles om Smerten, naar Priserne stige. Nej, saa er det meget bedre at lægge Flæsket og Smørret, til Nød Brødkornet, til Grund for Værdimaalingen. Jeg kan slutte mig til den højtærede Ministers Udtalelser angaaende de to førstnævnte Poster. Jeg tror, de ville volde overordentlige Vanskeligheder. Huslejen er yderst forskellig paa de forskellige Steder i Landet, og allerede i vor Tid er den undergaaet store Svingninger. Ogsaa med Hensyn til Beklædningen vil der være overordentlig store Vanskeligheder. Jeg forstaar heller ikke, hvorledes man bærer sig ad med det skattefrie Øl. Paa Landet faa vi en jævn god Drik Øl til omtrent 3 Øre Flasken, medens den i Byerne koster 8—10 Øre. Skal man nu regne efter det billigere eller efter det dyrere Øl? Nej, jeg synes, at man skal lægge til Grund de virkelige Priser paa Ting, der ere Genstand for et ensartet Forbrug baade af Yder og Nyder. Skal man tage hele den Række af Ting, her er foreslaaet, vil der let ske ikke liden Uret, selv om det maaske matematisk kunde bevises, at det ikke skete. Helt sikker derpaa vilde man dog vanskeligt kunne blive. Og er man først naaet til Tvivl, er der